

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

4
DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

TUJE DETE

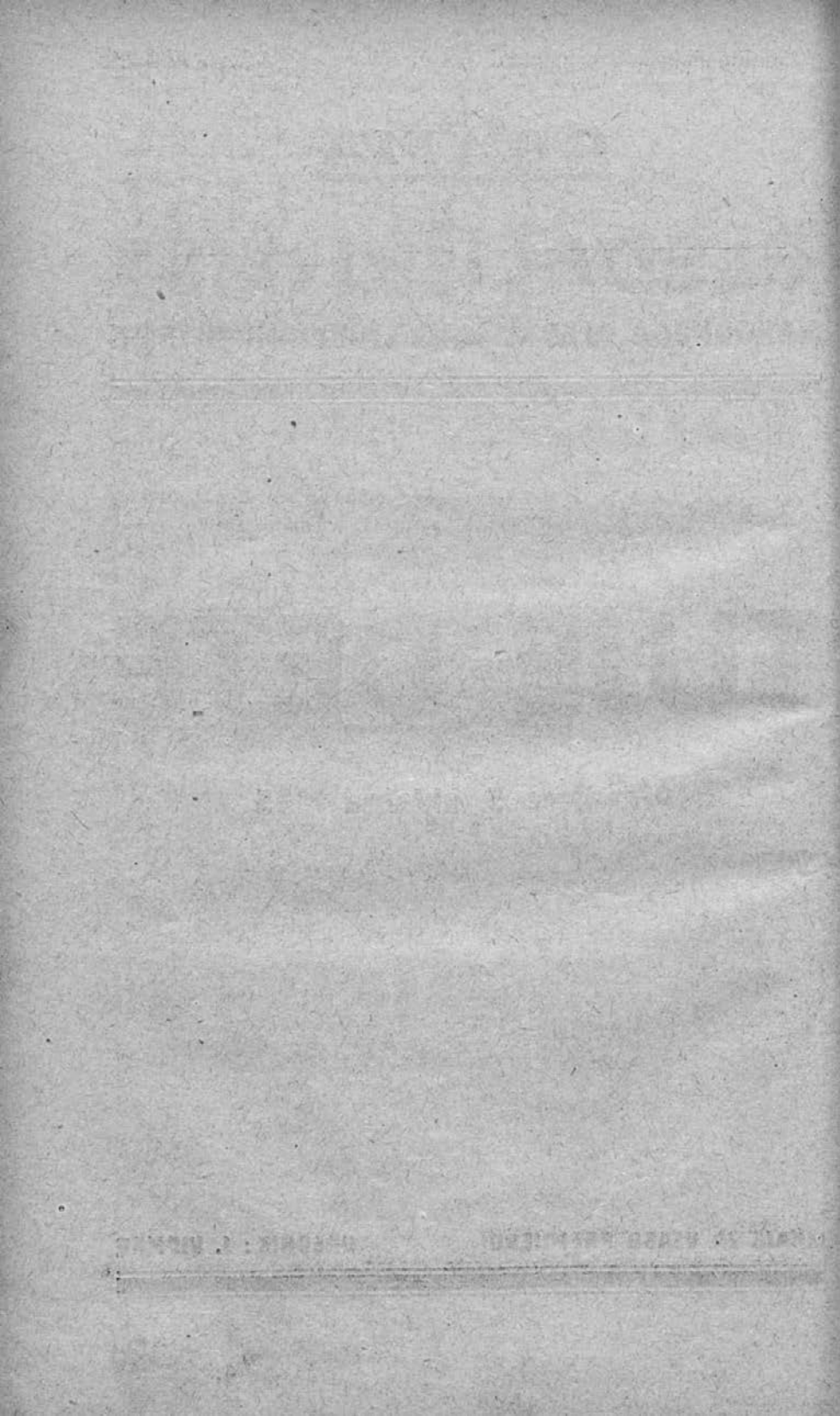
Premijera 5. oktobra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: J. VIDMAR

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 3. oktobra 1935

V. Škvarkin: Tuje dete

Malokatero dramsko delo in tudi malokatera komedija te tako izrazito kakor ta Škvarkinova veseloigra opozarja na važni in morda temeljni element vse umetnosti, ki je igra, igračkanje. Mladi ruski pisatelj se igra mojstrsko. Iz nekega nič, nesporazuma, iz rahle privoščljivosti izrasle pomote se razprede temu čudovitemu pletilcu cela mreža dogodkov, polnih radosti in bolečin in vseh mogočih čuvstev od zdrave mlade ljubezni do trdega egoizma. Razprede se mu mreža ali tenčica življenjskih pojavov, ki je navzlic svoji nežni in fini strukturi trdno povezana z logiko čuvstev in dogodkov. Tako ta čarovnik z naglo kretnjo iz svoje magične palice razgrne živo, pisano pahljačo in jo z naglo, veselo kretnjo spet zapre.

Na njegovi pahljači se zganejo žive postave. Ljudje so, ki jih gibljejo topla in vroča čuvstva. Mlada igralka, njeni starši, pet šest mladih ljudi, fantov in deklet z resnimi obrazi v smehljajočem se življenju. Potem še temna senca slabega, nelepega, toda skoraj z odpuščajočo ironijo narisane zapeljivca. In te postave oživi nesporazum, prebude se težka čuvstva, strasti, srca in duše se razkrijejo, odpro, globoki skriti goni človeških dejanj se pokažejo v vsej določnosti, se zapletejo v dogodke, v katerih vse gibajoče sile jasno in nazorno snujejo pred teboj in ti igrajo smeha, veselja in globoke radosti polne prizore iz večne in nespremenljive komedije človeškega življenja. In ti igrajo verno, se pravi, globoko resnično in zato globoko prepričevalno.

Kakor življenje in človeško naravo Škvarkin zvesto in verno podaja tudi časovni in krajevni kolorit tega življenja. Nelahko pogodljivo ozračje sedanjega sovjetskega življenja je v njegovi igri naznačeno z maloštevilnimi, toda krepkimi in določnimi potezami. Tu imate tavajoči in tipajoči zanos novega življenja, mladine, ki je še vsa zbegana od novih, neprebavljenih idej, gesel, predstav in ki

je hkratu tako prisrčno, naivno, a tudi pogumno in celo junaško samostojna, prepričana, samozavestna. Na drugi strani pa stari rod, ki izgubljen, zmeden, preplašen in od vsega tega včasih tudi moralno nezanesljiv živi med to uporno, za vse staro gluho in slepo, samo-svojo, prevzgojeno mladino.

Veseli dogodki so polni smešnih situacij, zapletljajev in nepričakovanih obratov. In v teh položajih in življenjskih izgibih, ki vsi izvirajo iz prvotne pomote, iz začetnega nesporazuma, žive ti ljudje sodobne Rusije polno, močno življenje, preživljajo težke in smešno tragične trenutke, v katerih se razkrivajo njihove tople, prisrčne človečnosti do dna. Tako žive, ravna in se izražajo, izražajo duhovito, bistro in blesteče naravno, kakor se v ruski književnosti izražajo samo še nepozabne osebnosti kakega Čehova.

Toda začetni nesporazum se naposled mora pojasniti. Prav tako naravno, kakor je nastal in kakor je razburjal to kopico ljudi, živi med njimi in jih buri do pravega trenutka in se pravi hip, ko so izčrpane vse možnosti in ko so te človečnosti razkrite do kraja in nekako pomirjene ž njim, pojasni in odkrije, — srca se pomire, življenje upokoji, smeh se poleže, pravi pari se najdejo. Čarovnik zgrne svojo pisano pahljačo in v njegovi roki je zopet samo začetni nič, — magična palčica.

V. Škvarkin: Tuje dete

Že drugo sezijo se daje na neštevilnih ruskih odrih (v S. S. S. R. in v emigraciji) z ogromnim uspehom komedija mladega in doslej popolnega neznanega sovjetskega pisatelja V. Škvarkina »Tuje dete«. Zdaj pa je ta igra prešla ruske meje in si zmagovito osvaja evropske, pa tudi že ameriške odre. Skoraj vsa jugoslovanska gledališča so jo že uprizorila (Zagreb) ali pa jo imajo na programu (Beograd, Osijek, Ljubljana, Skoplje).

Kaj je prav za prav vzrok, da ima igra tak senzacionalen uspeh?

Dasi ne zanikamo delnega vpliva modne psihoze, je vendarle treba levji del uspeha pripisati estetskim in moralno-ideološkim odlikam te komedije. Čeprav je ustvarjena v sodobni sovjetski atmosferi, je komedija vendarle popolnoma brez vsake politične tendence in niti najmanj ne kaže hotenja, propagirati nazore, ki so po volji vladi in stranki, četudi je to uradno opredeljena dolžnost umetniške književnosti, kakor je bilo ponovno potrjeno na nedavnem kongresu sovjetskih pisateljev v Moskvi. Nasprotno. Škvarkin popolnoma objektivno riše rusko življenje in s fino ironijo razkriva vse one nedostatke in neprijetnosti sovjetske sedanosti, ki jih

ustvarja politični režim, kateri ni hotel spremeniti samo socialnih odnosov, marveč do kraja uničiti neke pojme, ki so zakoreninjeni v človeški duši, kakor na primer ljubezen. Ta igra predstavlja v lahkosti, toda prepričevalni obliki resnično apoteozo ljubezni. Posebno jasno je to pokazano na simpatičnem junaku, partijcu Jakobu, ki od strašne in načelne mrznje do ljubezni polagoma preide v krog njenih pristašev. Oženi se s prepričano komunistko Rajo, ki se tudi ni mogla boriti zoper ognjevito ljubezen. Lepo in vseh materialno-življenjskih razmer prosto ljubezen propoveduje tudi stari Karaulov. Njegov vzvišeni zaključni monolog prekriva vso igro z lahnim pajčolanom poetične zamišljenosti, ki jo približuje Turgenjevu in Čehovu.

Škvarkin je v svoji igri spravil dve generaciji; našel je nekaj, kar ju spaja v nedeljivo celoto, in je srečno razrešil ono večno borbo med očeti in sinovi, problem, ki je nekoč tako resno zaposljeval rusko literaturo. Vse politično-socialne razloge, ki so bili pri nastanku onega prepada med dvema generacijama odločilni, je prenesel v drugo sfero in je odločno poudaril elementarnost one navadne človeške ljubezni, ki jo je njegov čas zametaval kot »buržujski predsodek«.

S tem osnovnim vprašanjem (z obrambo ljubezni) je ozko povezan problem nezakonskega materinstva. To vprašanje je hkratu z zakonskim vprašanjem v Sovjetski Rusiji v kritičnem stanju. Program stranke je nezakonsko materinstvo označil kot osnovo za bodočo komunistično rodbino, ki bi morala biti prejšnji popolnoma nasprotna, toda tok življenja in dogodkov mu je dal drugačno smer, ki ga je polagoma privedla tako daleč, da je postalo prava socialna nesreča. Škvarkin podaja v svoji komediji pogloblitve te razrešitve, ki jih originalno in zanimivo skicira, ter pretvarja ta socialni problem v moralno vprašanje, ki se razrešuje v ljubezni.

Škvarkin je poln vere v bodočnost, ki je v rokah mladine, toda tudi stari inteligenci, temu resničnemu »tujemu detetu« sovjetskega režima, je pravičen in ji dá, kar zasluži. Slika jo s pozitivnimi in simpatičnimi potezami, toda ne pozablja niti njenih negativnih platí, kakor tudi ni slep za nedostatke mladine.

Škvarkinova komedija je pisana v odrsko - efektnem jeziku. Krepak, oster, izrazit jezik, poln bistroumnih domislekov, vpadov, paradoksov in rečenic je ena izmed najznačilnejših odlik in vrlin te komedije, ki s svojim bujnim in slikovitim potokom besed odnaša gledalca s seboj. »Tuje dete« ima veliko umetniških in odrskih vrlin in je vredno vseh simpatij naše publike.

Nikolaj Feodorov (po »Komediji« 1 I. št. 43).

Maksim Gorki o dramatiki

Priproste misli se prisvajajo najtežje in najslabše. Tako je na primer rekel Goethe: »Delovanje je začetek bistvovanja«.

Zelo jasna in bogata misel. Z isto močjo kakor njena sila se javlja iz nje tudi njen zaključek: poznavanje prirode, sprememba socialnih življenjskih pogojev je mogoča samo z delovanjem. Na podlagi tega je rekel Karl Marks: »Filozofi so svet samo raztolmačili na različne načine, toda stvar je v tem, da je treba svet izpremeniti.«

Priproste misli se zaradi tega težko prisvajajo, ker je človeštvo dolga stoletja preživelo v megli strahotne in zvite modrosti, ki je vladarjem življenja neobhodno potrebna, da zakrijejo sramoto, grozoto in nepomirljivost družabno-razrednih protislovij, ki so se dandanašnji razvila že do umazane očitnosti — in katerih ni več mogoče prikriti s kakršnokoli si bodi »modrostjo« in zvito lažjo. Toda stara navada — pretkano modrovanje — deluje še zmerom, posebno močno pa je zagrizena v možganih tistih ljudi, ki se smatrajo odgovorne za življenjske odvratnosti. Priproste resnice, ki pa so razumu teh ljudi kemično neprijazne.

O tistem, s čimer so se tavili in se bavijo filozofi pa je povedal docela kratko in docela razumljivo Ivan Hermineer v zgodbi »Metafizik«. Smisel te zgodbe je takle:

Mladenič se je sprehajal po polju in je razmišljal o »pravzroku vseh začetkov«, pa je padel v jamo, iz katere se ni mogel izvleči. Vrgli so mu vrv, on pa je takoj zastavil vprašanje: »Kaj pa je vrv?« Rekli so mu, da zdaj ni časa filozofirati o vrvi kot o »stvari kot taki — pač pa, da se je treba izkobacati iz jame. Toda on je vprašal: »Kaj pa je čas?« Po tem vprašanju so ga pustili v jami, kjer še dandanašnji razmišlja: ali je vesoljstvo in če je, zakaj?

Metafiziki so odtrgali besedo od delovanja in so jo prenesli na docela brezplodno področje zgolj besednih, logičnih sistemov, med tem ko se svet dá doživeti samo kot koncentracija kretanja, to je delovanja.

Delovno ljudstvo, ki prihaja do oblasti nad svetom, je začetnik novega človečanstva in docela novega odnosa napram svetu — ono izpolnjuje čas s svojim delom in spoznava svet za svoje gospodarstvo.

Umetnik besede je upravičen, da si predstavlja delovno ljudstvo v sliki zgodovinskega, prosvetljenega človeka, kot izvor najvažnejše, vse zmagujoče sile, kot upravitelja »druge prirode« — materialne in »duševne« kulture.

Delo vpliva na mišljenje, mišljenje spreminja delovno izkušnjo v besede, ga izraža v idejah, hipotezah in teorijah, od časa do časa v delovnih resnicah.

Vsakdo ve, da je veliko težje spremeniti besedo v dejanje kakor pa dejanje v besedo.

Ljudska modrost zelo pravilno in uspešno določa pomen besede v obliki uganke: »Kaj je to: ni med, pa se vendar vsemu prilega?«

V našem svetu ni ničesar, kar bi ne imelo imena, kar bi ne bilo izraženo v besedi. Vse to je — skrajno preprosto, toda zdi se

mi, da si mladi pisatelji iger niso še dovolj na jasnem o pomenu besede.

Igra — drama, komedija — je najtežja literarna vrsta — težka zato, ker zahteva, da je vsaka enota, ki deluje v njej, izražena edinole z besedo in z dejanjem, ne da bi pisatelj karkoli dodajal ali tolmačil. V romanu ali v povesti živijo prikazani ljudje s pisateljevo pomočjo; avtor je neprestano z njimi, govori braveu, kako naj jih dojame, mu tolmači tajne misli, skrite vzroke delovanja prikazanih podob, osenči njihova razpoloženja z opisi prirode, okolice in jih neprestano drži na nitih svojih namenov. Svobodno in velikokrat tako spretno, da bravec niti ne opazi, ter celo samovoljno razpolaga z njihovim življenjem, z njihovimi besedami in dejanji, z njihovimi medsebojnimi čnosi tako, da so osebe v romanu umetniško čim jasnejše in prepričljivejše.

V igro se pisatelj ne sme tako svobodno vmešavati in ne sme šepetati gledalcu. Delujoče osebe živijo edinole s svojim govorom, to je z neposrednim govorjenjem in ne z opisovanjem. Zelo važno je, da se to dojame, kajti če hočemo, da bodo liki, ki jih igralci izvajajo na odru, umetniško vredni in socialno prepričljivi, je potrebno, da je govor vsake osebe izrazit, do skrajnosti značilen, zakaj edino pod tem pogojem bo vsaka oseba v igri delovala na gledalca tako, kakor to zahtevajo pisatelj in igralci. Vzemimo na primer junake naših krasnih komedij: Famusova, Skalozuba, Molčaljina, Repetljiva, Hlestakova, Raspljujeva itd. — vsak izmed teh je podan s pičlimi besedami, toda vsak daje docela točno sliko svojega stanu in svojega časa. Rekla teh značajev so prešla v ljudsko govorico prav zato, ker je v vsakem rekle sila jasno izraženo nekaj nespornega in lpičnega.

Živimo v vzdušju, kjer nas mnogi zelo sovražijo; naučiti se moramo sovraštva tudi mi — in odrska umetnost nam mora pri tem pomagati. Okrog nas in med nami žvižga ogorčeno malomeščanstvo. S tem, da odkriva gledalcu najogabnejše strani malomeščanstva, mu mora gledališče zbuditi do njih prezir in stud. Saj imamo kaj pokazati in se česa veseliti, toda vse to se v umetniškem govoru ne izraža dovolj krepko. Naša mlada dramaturgija ne dosega naše junaške stvarnosti, prva naloga umetnosti pa je v tem, da se dviga nad stvarnost, da gleda delo sedanjosti z višine onih krasnih smotrov, ki si jih je zastavilo delovno ljudstvo, stvarnik novega človeštva. Za točno prikazovanje tega, kar že je, se zanimamo le v toliko, v kolikor nam je to potrebno za globlje in jasnejše dojetje vsega, kar moramo izkoreniniti in vsega, kar moramo še ustvariti. Junaško delo pa zahteva tragično besedo.

Danes je le preveč jasno, da umetnost nikdar ni bila in tudi ni mogla biti sama sebi namen — saj hkratu z opešanjem starega razreda, svojega nekdanjega odjemalca, tragično izgublja svojo moč ter se hkratu s kulturno rastjo delovnega ljudstva spet hitreje razvija. Kakor vera, je tudi umetnost služila v meščanski družbi določenim razrednim svrham; kakor v veri, so bili tudi v umetnosti odpadniki, ki so se zaman skušali iztrgati iz suženjstva razrednega nasilja, pa so svojo slepo vero v »neomajne resnice« malomeščan-

stva plačali s tem, da so jih pričeli napadati mučni dvomi o nemejani stvariteljski moči zgodovinskega človeka in o njegovi nesporni upravičenosti do razdiranja in ustvarjanja.

Zgodovinski človek, ki je v 5—6 tisoč letih ustvaril vse to, kar imenujemo kulturo, vse, kar vsebuje velikansko množino njegove energije in kar je najveličastnejša zmaga nad narodo, ki mu je veliko bolj sovražna kakor naklonjena — ta človek je kot umetniški lik izredno bitje! Toda sodotni dramatik se mora ukvarjati s človekom, ki je skozi stoletja rasel pod pogoji razredne borbe, ki je globoko okužen z zoološkim individualizmom, ki je sploh skrajno pisan, zelo zamotan in protisloven pojav. Če ga hočemo torej preoblikovati — in to hočemo — ne smemo današnjega človeka, kakor ga vidimo v življenju, poenostavljati, marveč ga moramo njemu samemu pokazati v vsej lepoti njegove notranje zamotanosti in raztrganosti, z vsemi njegovimi »protislovji med srcem in razumom«. V vsaki prikazani enoti moramo torej razen splošno razrednega najti oni individualni stržen, ki je zanjo najznačilnejši in ki ga navsezadnje določa družbeni razvoj.

»Razrednega značaja« ne smemo človeku nalepiti na lice; stanovski značaj ni bradavica, marveč nekaj zelo notranjega, živčno možganskega, bijološkega. Naloga resnega pisatelja pa je, da zgradi svojo igro na umetniško prepričevalnih likih, da doseže tisto »umetniško resničnost«, ki nas globoko gane in ki je sposobna preoblikovati gledalca.

Zivimo v deželi, kjer si je delovno ljudstvo postavilo težko in krasno nalogo: uničiti vse pogoje, ki izmaličijo človeka od rojstva. Borimo se za resnično človeško svobodo, ki je mogoča le tedaj, ko ne bo več vzrokov za zavist, za lakomnost, za sovraštvo, in trdno smo prepričani, da se te vzroke lahko uniči. Politično in kulturno delovanje socialistov Sovjetske zveze se ne bori proti človeku, marveč zato, da osvobodi človeka vseh tistih gnusnih lastnosti, navad in predsodkov, s katerimi ga je okužila in ga še okužuje degenerirano in psihično nezdravo bogato meščanstvo. Borimo se proti zoološkem idealizmu malomeščanov zato, da ustvarimo pogoje za svobodni razvoj izrazitih individualnosti, zato, da zagotovimo vsem ljudem na vseh področjih popolno stvariteljsko svobodo.

So ljudje, ki ne verujejo, da je mogoče človeka preoblikovati, osvoboditi ga umazanosti in blata stoletnega nasilja. Ne verujejo, ker ne vedo, da so sami oblateni, oblateni že tako, da ne morejo več poznati in proučevati življenja, da ne morejo več videti njegovih nečistih, sramotnih strahot in se oborožiti s stvariteljskim gnevom za borbo proti organizatorjem strahot. To so ljudje lenega in brezbriznega razuma. Radi bi mirno živeli in — nič drugega. Nekateri med njimi se skrivajo pred življenjem za primitivnimi mislimi o smrti s tem, da trdijo, da je »smrt najvažnejši dogodek v življenju«, ali pa, da je »normalna psihologija druge polovice človeškega življenja psihologija priprave na smrt«. To je popolnoma res, saj gre za psihologijo malomeščanske strte, umirajoče družbe. Mi nimamo časa, da bi razmišljali o smrti, prijeli smo življenje v svoje roke in ga preoblikujemo.

Med tem, ko gradimo to novo stavbo, ne mislimo na potres, ki jo bo morda uničil. Nič nas ne veseli skrivati se pred življenjem v neplodna in šaljiva razmišljanja o vsemirskih katastrofah, o tem, da morda čez milijon let ugasne naše sonce. Učimo se v trdi šoli samoizobrazbe, učimo se misliti ob poteku svojega dela in na njegovih posledicah spoznavamo tajne sveta. Res, v marsičem tudi grešimo, toda samo mrtvi ne greše, ker ne delajo.

Zato je najdramatičnejši junak današnjega časa človek, ki razume svet. Človek, ki si skuša razložiti in razumeti svet tako, da si ga končno popolnoma prisvoji. To je človek — nov, velik, pogumen, močan — zato ga tako strupeno sovražijo ljudje starega sveta.

Naši mladi dramatikci so lahko srečni, saj imajo pred seboj junaka, kakršnega še ni bilo. Preprost je in jasen, prav tako kakor je velik, velik pa je zato, ker je veliko bolj nespravljiv in puntarski kakor vsi Don Quijoti in Fausti v preteklosti. Če pa hočemo takega junaka prikazati čimbolj krepkega in živega, se moramo učiti pisati igre pri starih, nedosežnih mojstrih te literarne vrste, najbolj pa — pri Shakespeareju.

Ironik Mihael Bulgakov

(Ljubljanska drama pripravlja Mihaela Bulgakova biografsko dramo »Molière«. Naslednje podatke o ruskem dramatiku črpamo iz »Prager Presse«.)

Poleg Mihaela Zoščenka, ironičnega realista, je ironični romantik Mihael Bulgakov najpomembnejši zastopnik ironične smeri v sodobni ruski literaturi. Bulgakov se je pojavil v literaturi šele po koncu državljanske vojne. Debitiral je s skicami iz moskovskega malomeščanskega življenja, ki pa niso izšle v sovjetski Rusiji, marveč v Berlinu v založbi »Novi svet«, kar je vsekakor značilno. Njegovo prvo večje delo, roman »Bela garda« je sicer izšel v Moskvi, toda v reviji »Rusija«, ki jo je kasneje vlada prepovedala. Nato je Bulgakov spisal cikel novel pod naslovom »Diavolida«, dramo »Dnevi Turbinih« in komedijo »Stanovanje Zojkina«. Natis oziroma vpriporitev teh del nista bila brez težkoč in uradna kritika pričanja zmeraj znova napade na mladega avtorja, cenzura ga neusmiljeno zatira (drugi del »Bele garde« še doslej ni izšel, in četrti akt »Dni Turbinih« je cenzura predelala), in vendar se Bulgakov prebija ter uveljavlja tudi v teh težkih razmerah. Njegove drame vedno polnijo hiše, njegova pripovedna dela so razprodana. Občinstvo je odločno na njegovi strani, ker je na njegovi strani — talent. Bulgakov piše blestečo ruščino, razpolaga z bujno domišljijo, se ogiba sleherni problematiki in ne obravnava nobene stvari resno. Njegova ironija velja predvsem ruski sedanosti. Že v njegovih prvih moskovskih skicah je bilo moči slutiti ostrino njegovega ironičnega žela, do popolnega izraza pa je ta njegova posebnost prišla v »Diavolidi«, ki je popolna in pri vsem tem neoporečna satira na današnje rusko življenje. Za primer naj služi vsebina zgodbe z »Usodnimi jajci« (»Ro-

kovija jajca»). Prof. Persikov izumi aparat, s katerim je možno razmnoževanje živih organizmov neomejeno stopnjevati. Sovjetska vlada izkoristi njegov izum za pospeševanje perutninstva. Zgodi pa se nekaj strahotnega: nepazljiv uradnik zamenja kurja jajca s kačjimi, tako da se v deželi namesto kokoši zaredi neznanska zalega kač. Ta nadloga se grozeče razširi po vsej Rusiji, cele pokrajine so opustošene od kač in le zima naredi grozotam konec. Ostale zgodbe ilustrirajo isto tezo: kako je v sedanji Rusiji vse neresnično, fantastično, spačeno, kako se vsaka vladna odredba izprevrže v svoje nasprotje in kako mora naposled vse neuspele poskuse plačevati prebivalstvo. V »Beli gardi« je Bulgakov manj ironičen. V tem romanu opisuje usodo plemenite rodbine med državljansko vojno in njegove simpatije so neprikrito na strani »belih«, toda umirajoči beli poveljnik mora na koncu vendarle priznati: »Boljševiki mi imponirajo«.

Navsezadnje pa se Bulgakov tudi svoji »beli gardi« samo smehlja, četudi je ta njegov smehljaj finejši in milejši kakor oni, s katerim govori o junakih »usodnih jajc«, »Diavolide«, »Etablismana Zojkina« in »Čičikovih pustolovščin«.

»Dnevi rodbine Turbinih« je dobro realistično sodobno delo z globljim pomenom. 12 slik iz državljanske vojne v Ukrajini. Propad oficirske rodbine. Dve, tri vzporedno razvijajoče se človeške usode, ki postanejo dramatične šele v revoluciji. V ostalem spominja delo na Čehova. Poltoni, polovične strasti, otožnost stepe za okenskimi zavesami, ciganske pesmi, šampanjec, žganje, oficirske uniforme in pod njimi srca junakov, ponočnjakov in komedijantov; poleg njih ženska v tihi žalosti, ki se nenadoma izprevrže v kokoto. Delo bi bilo mogoče imenovati »igro o pravem možu«. Toda kot pravega moža ni mogoče označiti polkovnika Turbina, junaka bele garde, ki umiraje prekolne svoje življenje, temveč pravi mož je pisatelj sam, ki ima pogum sredi novega sveta iskati in slikati dobroto in plemenitost v minulem in zatrtem življenju.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljše in najcenejše moške in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana STARI TRG 2

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Selenburgova ul. 6

TUJEDETE

Komedija v treh dejanjih (5 slikal) Švarkin. — Prevel dr. Oto Berkopec.

Režiser in scenograf: ing. arch. B. Stupica.

Karaulov Sergej Petrovič, s	Lipah
Olga Pavlovna, njegova žena	Nablocka
Manja, njuna hčerka, drama	Severjeva
Pribiljov Fjodor Fjodorovič	Gregorin
Kostja, študent-praktikant	Jan
Jakov, študent-praktikant	Stupica
Agripina Semjonovna, babica	Boltarjeva
Zina, Manjina tovarišica	V. Juvanova
Senečka Perčatkin, zoboteh	Sancin
Raja, visokošolka	Šaričeva
Aleksander Mironovič, Rajin	Skrbinšek
Senečkin prijatelj	Raztresen
Pismonoša	*

Dejanje se vrši v Moskvi, poleti leta 1933.

Po 3. oddmor.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28—
" II. - III. vrste	26—
" IV. - VI. "	24—
" VII. - IX. "	22—
" X. - XI. "	20—
" XII. - XIII. "	18—

Lože v	Din 100—
" "	100—
" "	70—
Dodatni	20—
"	20—
"	15—

ob 20.

Konec ob pol 23.

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20—
" II. "	16—
Galerija: " I. "	14—
" II. "	12—
" III. "	10—
Galerijsko stojišče	2:50
Dijaško stojišče	5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za gledališče je vračunana v cenah

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparator, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

